

Увод

Као наставник Ракић је основао семинар за педагогију, који све до 1922. године није постојао као засебно тело. Он је завео нови курс, теорију образовања, наместо традиционалних курсева из нормативне педагогије, износећи пред своје слушаоце савремена и актуелна питања из те области. Завео је такође нови курс о народном образовању (социологију васпитања). Дао је нов тип дидактике која комбинује "школу рада" и "школу учења". Затим, ослањајући се више на анализу понашања, а мање на анализу свести, покушао је да пружа нову психолошку подлогу за педагогију (такав - бихејвиористички правац, сматрао се нарочито значајним и савременим у то време). Ракић је својим ученицима давао семинарске радове, најактуелнија питања, пружајући им увек потребну допуну и инструкцију. Он је оспособио велики број генерација за наставнички рад и уживао велико поштовање својих слушаоца.

Као научник Ракић није много писао, али оно што је написао има велику квалитативну садржајну вредност. Онај који је читао или буде читао радове Вићентија Ракића, било оне које су штампани или литографисани, тај лако може запазити да се Ракићево излагање одликује нарочито оригиналношћу, сажетошћу, прегледношћу и великом способношћу анализирању васпитног процеса. О његовим радовима до сада није била објављена ниједна неповољна оцена, док је повољних било не само у нашој земљи (бившој Југославији) него и у иностранству, нарочито о његовој расправи "Васпитање игром и уметношћу, која је била приступачнија у иностранству. Иако под веома тешким условима за рад, Ракић је дао више научних радова, као: Општа теорија образовање, која је издата у табацима 1925.год., а касније штампана два пута од стране ученика, Образовање воље (1921. и 1932 год.),Функција васпитања у животу, Политичко васпитање, Васпитање за национално јединство, Глава чиниоца у развићу и интелигенцији, Општа култура духа и формално образовање, Посматрање наставе, Осећање природе, Осећање страха, О обијачима. Све су то, углавном, чланци, али ипак престављају, сваки понаособ, оргиналну расправу, која је концизно, а ипак јасно обрађена.

Образовање и васпитање у делима Вићентија Ракића

Одавно је позната чињеница да се природа која нас окружује, одликује са две врсте појава: на једној страни променама и новинама, а на другој понављањима и правилностима. Али не само природа као целина, него и свака посебна природна појава очигледно претставља неку промену, а истовремено и понављање. Ова два начина појављивања околине истовремено су и два најопштија облика спољних услова живота, па као такви морају без сумње имати исто онолико значаја колико и посебни облици спољних услова за разумевање појединих специјалних појава живота.

При непристрасном посматрању могу се лако уочити две животне способности, које као две најопштије способности или као основне функције живота представљају нужан производ та два најопштија облика његових спољних услова. То је способност за понављање правилних реакција, а са друге стране способност за њихово мењање и промену. Оно што нам говори да се ту заиста ради о о тим двома основним способностима види се по томе што се све делатности органских снага могу потпуно рашчланити у збир реакција које се делом понављају, а делом мењају. На основу различитости његових услова види се да су то две различите способности које се не могу свести једна на другу.

**----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE
PREUZETI NA SAJTU. -----**

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com